

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. V.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen JUDr. Pavlem Pokorným, advokátem
sídlem 500 02 Hradec Králové, Veverkova 1343/1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2018, č.j. OAM-53/LE-VL17-VL13-2018,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §

13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

2. Žalobce namítal, že správní orgán při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany pochybil, neboť zejména podcenil jím uvedené rodinné důvody. Poukázal na to, že na Ukrajině má pouze matku. Jiné příbuzné, s nimiž by byl v kontaktu tam, nemá. Od roku 2008 pobývá na území České republiky a od té doby Ukrajinu nenavštívil. Je doposud svobodný, bezdětný. S ohledem na dobu, po kterou žije v České republice, je možno vyloučit zpětnou integraci v zemi jeho původu či možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu. Zdůraznil, že správní orgán zjistil, že v České republice má vážnou známost s ženou, která sice je ukrajinské národnosti, avšak na území České republiky má povolen trvalý pobyt. Tato žena s ním očekává narození dítěte. Přítelkyně má nepochybně trvalé vazby na Českou republiku, neboť její nezletilý syn D. je státním příslušníkem České republiky. Její vazby na Českou republiku umocňuje také fakt, že si na hypotéku zakoupila rodinný dům, v němž je i on hlášen k trvalému pobytu. Navíc oba hodlají svůj vztah legitimovat uzavřením manželství, a to okamžitě jakmile to bude možné. Žalobce dále uvedl, že pokud by se musel vrátit na Ukrajinu, dítě bude vyrůstat bez jednoho z rodičů, což bude pro něj újma nejenom psychická, ale rovněž i ekonomická, neboť bude závislé pouze na prostředcích opatřených matkou, neboť on na Ukrajině bude bez zaměstnání, a tedy bez finančních prostředků, z nichž by mohl platit na dítě výživné.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že jsou-li důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zmíněné výhrůžky ze strany jemu neznámých osob, které označuje za členy, resp. představitele zločineckých struktur, a nikoliv problémy či diskriminace ze strany státních orgánů, pak nejde rozhodně o azylově relevantní důvody, které by odůvodňovaly udělení azylu. Rovněž co do důvodu deklarovaných potíží, nedošlo k naplnění zákonné definice pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť motivem jednání osob, které žalobce označuje za „mafii“, nebyla rozhodně jeho rasa, národnost, náboženství či politické přesvědčení apod., ale opět čistě soukromé zájmy těchto neznámých osob. Žalovaný uvedl, že nemůže pominout, že žalobcem popsané údajné vyhrožování, kdy mu neznámí lidé pouze přes telefon vyhrožovali, aby vrátil peníze a on si potom vypnul telefon, čímž vyhrožování definitivně skončilo, nelze co do intenzity a míry označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, které by závažným způsobem porušilo jeho základní lidská práva a bylo důvodem k udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Co se týče žalobcem tvrzených obav obrátit se o pomoc na státní orgány, žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 9 Azs 14/2017-30 z 1.6.2017, v němž je jasné zhodnoceno, že vymáhání práva na Ukrajině není vždy efektivní, avšak ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by tomu tak bylo ve vztahu k běžné kriminalitě v oblastech, kde nepanují boje a není proto možné Ukrajinu považovat za zhroutený stát, neschopný vykonávat základní funkce. Co se týče odkazu na rodinný život v České republice, žalovaný poukázal na to, že článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich (společného) pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi, a že uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládá velmi přísně. V těchto souvislostech odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 Azs 256/2014-27. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, např. tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na

území České republiky narodila dcera, přičemž její zdravotní stav je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě. K námitce zásahu do rodinných vazeb žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že pokud žadatel hodlá rozvíjet svůj rodinný život na území České republiky, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uzavřel, že výjimečné okolnosti, které by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý život, nelze v případě žalobce rozhodně seznat.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 30.3.2018. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v údajích k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl ani členem politické strany. Je svobodný a bezdětný. Poslední oficiální místo jeho bydliště byla obec Voloka v Černovické oblasti. Do České republiky poprvé přijel v roce 1998, vracel se na Ukrajinu a opakovaně zase přijížděl do ČR. Naposledy opustil Ukrajinu v roce 2008 a od toho roku se nepřetržitě zdržuje v České republice. Při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže, do ČR přijel tehdy kvůli práci. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že na Ukrajině žije jen jeho matka a sestry, s nimiž ovšem není v kontaktu, jinak tam nikoho nemá. Dále sdělil, že jeho zaměstnavatel mu nezaplatil za odvedenou práci, a proto nemohl zaplatit za práci ostatním spolupracovníkům. Ti na něj kvůli tomu poslali ukrajinskou mafii. To bylo někdy v roce 2011, kdy mu skončilo vízum. Na Ukrajině dopadne špatně kvůli tomu, že tady musí vrátit peníze. Na doplňující dotaz správního orgánu, zda jej kontaktoval někdo z členů mafie nebo se s nimi setkal, žalobce odpověděl, že mu vyhrožovali telefonicky, aby vrátil peníze. To bylo v srpnu roku 2011. Od té doby jej nikdo nekontaktoval, protože nemají jeho telefonní číslo. Na otázku, proč o mezinárodní ochranu nepožádal již dříve, když měl problémy s mafii již v roce 2011, žalobce odpověděl, že nad tím nepřemýšlel. Potvrdil, že na Ukrajině neměl problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami a neměl tam potíže ani s nikým mimo státní orgány. Žalobce rovněž doplnil, že pracoval u velké české firmy, která vyhlásila bankrot a nezaplatila za práci více lidem. Na otázku správního orgánu, zda je podání žádosti o mezinárodní ochranu způsob, jak si chce žalobce legalizovat pobyt v ČR, žalobce odpověděl, že v České republice má asi rok partnerku a čekají spolu dítě. O těhotenství partnerky se dozvěděl až poté, co přijel do Vyšních Lhot. Partnerka se jmenuje L. Š. Jedná se státní příslušnici Ukrajiny, v České republice má trvalý pobyt. Žalobce s ní poslední 4 měsíce bydlel, přispíval na domácnost a splácení hypotéky. Na dotaz správního orgánu, zda si může legalizovat pobyt v České republice i jiným způsobem, žalobce sdělil, že jedine, když si vyřídí pas a platné vízum. Předtím to ale neřešil. Poznamenal, že se musí poradit s právníkem. Nikdo z jeho příbuzných nežije v České republice.
6. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti

žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3.8.2017, Informace MZV ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9.10.2015, Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25.7.2016, Informace MZV ČR č. j. 115645/2017-LPTP ze dne 17.10.2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Ukrajina ze dne 18.1.2018, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z ledna 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2018 – Ukrajina ze dne 22.2.2018, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16.8.2017 do 15.11.2017 ze dne 12.12.2017, Informace OAMP, Ukrajina: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 22.1.2018, Zprávy ČTK „Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci“ ze dne 2.11.2016, Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26.9.2016. Rovněž přihlédl k výpisu z evidence cizinců kvůli předchozím povoleným pobytům žalobce v České republice, k opisu z jeho rejstříku trestů a k závaznému stanovisku č. ZS 41279, podkladům tohoto stanoviska ze dne 12.4.2018 a rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění č. j. KRPE-26538-20/ČJ-2018-170022-SV ze dne 28.3.2018. Z protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 10.5.2018. K jejich obsahu se žalobce nevyjádřil, stejně tak ani ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce dále uvedl, že by chtěl doložit dokumenty, které mu přiveze přítelkyně ohledně jejího těhotenství a bydlení žalobce u ní. Následně pak žalobce na podporu svých tvrzení doložil úřední záznam cizinecké policie č. j. KRPE-26538-40/ČJ-2018-170022-SV, v němž se žalobce vyjádřil tak, že na území České republiky žije jeho životní partnerka L. Š., narozená X, státní příslušnice Ukrajiny, a to na základě povolení k trvalému pobytu. Ze záznamu rovněž plyne, že paní Š. je od roku 2010 vdaná za občana ČR, žalobce navštívila 1.4.2018 a 15.4.2018 v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty. Následně žalobce doložil správnímu orgánu úředně ověřený doklad o zajištění ubytování ze dne 7.5.2018, podle něhož paní L.Š., narozená X s trvalým pobytem N. V., P. 190 potvrzuje, že poskytne ubytování žalobci na uvedené adrese. Žalobce rovněž doložil potvrzení gynekologické ordinace v Kutné Hoře ze dne 7.5.2018 o tom, že paní L. Š., narozená X je těhotná.

7. Ze správního spisu se podává, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava o život kvůli vyhrožování neznámými osobami, které označuje za členy ukrajinské mafie, a to z důvodu nesplacení peněz spolupracovníkům za odvedenou práci v České republice. Dále žalobce jako důvod podané žádosti označil snahu o legalizaci jeho pobytu v České republice, kde žije jeho přítelkyně, která je těhotná.
8. K námitce žalobce, že na území České republiky pobývá od roku 2008, na Ukrajině žádné rodinné vazby nemá, v České republice má vážnou známost s paní Š., která s ním očekává narození dítěte, krajský soud především konstatuje, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní a z jiných důvodů azyl nelze udělit. Existence rodinných vazeb ani snaha o legalizaci pobytu a délka pobytu na území České republiky, nejsou mezi taxativně vyjmenovanými důvody v § 12 zákona o azylu obsaženy.
9. K právu žadatelů o mezinárodní ochranu na rodinný život a k dopadu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se vyjádřil v mnoha rozhodnutích Nejvyšší správní soud, přičemž závěry žalovaného jsou s nimi v souladu. Jedná se například o rozsudky sp. zn. 5 Azs 46/2008-71, č. j. 9 Azs 5/2009-65. Uvedené ustanovení Úmluvy o

ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Pokud tedy žalobce hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, měl by se snažit upravit svůj pobytový status dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje rovněž na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 333/2004, č. j. 7 Azs 187/2004-94.

10. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Legalizace pobytu ani realizace rodinného života nepředstavují případy hodné zvláštního zřetele. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Dle názoru soudu žalovaný aplikoval ust. § 14 zákona o azylu v souladu s ustálenou rozhodovací praxí. Žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku dělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
12. K tvrzení žalobce, že se dostal do svízelné situace, neboť dluží peníze lidem za vykonanou práci a hledá jej ukrajinská mafie a v případě, že by se vrátil na Ukrajinu, mu hrozí nebezpečí fyzické likvidace, souhlasí soud se závěry žalovaného, že jsou-li důvodem žádosti o mezinárodní ochranu výhrůžky ze strany naprosto žalobci neznámých osob, které označuje za členy mafie, a nikoliv problémy či diskriminace ze strany státních orgánů, nejde o azylově relevantní důvody, které by odůvodňovaly udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť tvrzeným motivem jednání osob, které žalobce označuje za členy mafie, nebyla rozhodně jeho rasa, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že v průběhu správního řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl na Ukrajině v případě návratu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ve shodě s žalovaným také soud považuje tvrzení žalobce, že by jej na Ukrajině ohrožovala ukrajinská mafie, kterou za ním údajně poslali bývalí spolupracovníci, jimž od roku 2011 dluží peníze firma, u které jim zprostředkoval práci, za zcela nevěrohodné, zjevně účelově uvedené a postrádající jakékoliv reálné základy či důkazy. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobci bylo údajně pouze telefonicky vyhrožováno neznámými osobami v roce 2011 a od té doby, tedy dalších 7 let jej již nikdo nekontaktoval. Také soud má za to, že sdělení žalobce, že vlastně ani neví, kolik peněz by měl spolupracovníkům splatit a že se v této věci neobrátil v případě obav ani na českou policii (k označenému

jednání mělo dojít na území České republiky), protože by mu dle jeho názoru nepomohla, jasně svědčí o reálné absenci jakýchkoli jeho obav v tomto směru. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a nevztahují se na něj ani důvody podle § 14b zákona o azylu. Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

13. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. srpna 2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně